

til at være misfornøjet med denne Bestemmelse. Jeg tror i Modsætning til det ærede Medlem, at denne Bestemmelse vil bevirke, at Faareavl vil tage til. Jeg tror, at der er en Del Smaafamilier og Mellemfamilier og ogsaa de større — det er slet ingen Ulykke, at de større, bedre-stillede Landbrugere faar flere Faar —, der vil lægge sig i højere Grad efter Faareavl.

Det er disse Bemærkninger, jeg paa mit Partis Vegne skal gøre. De nævnte Bestemmelser er Forbedringer fra Bekendtgørelsen i Maj Maaned. Det samme gælder Bestemmelsen om Nedsættelse af et Uldnavn paa 17 Medlemmer. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget, som det foreligger, til uforandret Vedtagelse uden Udvalgs Nedsættelse.

Mads Jensen: Det foreliggende Lovforslag rummer en stærkt tiltrængt Reform. Vi er jo nu naaet til det Tidspunkt, hvor Beklædningsspørgsmaalet bliver lige saa alvorligt som Ernæringsspørgsmaalet. Det er snart næsten umuligt at faa det nødvendige Strømpegar og andre Uldvarer. I Grunden erkender ogsaa alle Nødvendigheden af det foreliggende Forslag, det er ikke det, der har været Strid om. Det, der mest har været Strid om, er det Uldkvantum, som Producenten har Lov til at tilbageholde. Jeg er nu af den Anskuelse, at det foreslaaede Kvantum alligevel stiller Producenterne bedre end andre Samfundsborgere. Jeg synes derfor, at de maa kunne være tilfredse. Der er ogsaa anket noget over, at Prisen var for lille, og man har sagt, at Maksimalpriser bevirker tidt, at Varen skjuler sig. Ja, det er nu blevet sagt saa tidt, at man næsten skulde tro, det var sandt; men selv om det ogsaa kan være sandt i et enkelt Tilfælde, kan det modsatte dog meget godt være rigtigt. Der vil jo altid være Folk, der, selv om der er Udsigt til, at Varen kan stige, dog ikke har Raad til at have den liggende, men skynder sig at faa den solgt, og det tror jeg ogsaa vil gøre sig gældende i dette Forhold. Andre, som ikke er nødte til at sælge for at faa Penge straks, vil rimeligvis søge at skjule Ulden og søge at beholde deres Beholdninger for deres egen Bekvemmelighed. Men jeg synes ikke, det er dem, man skal tænke stærkest paa, naar der er Tale om at sætte Prisen paa en saa nødvendig Vare som Uld. Og jeg tror derfor, at det er rigtigt, at der bliver en Tvangsaflevering, ved hvilken man kan faa

Ulden frem. Jeg hilser derfor Lovforslaget med Glæde, og jeg mener, at de fastsatte Priser maa kunne tilfredsstille de Producenter, der stiller nogenlunde rimelige Fordringer. Jeg synes, at de fastsatte Priser er saa store, at Uldproducenterne ikke kan være bekendt at protestere. Jeg hilser ogsaa det Punkt i Forslaget med Glæde, der gaar ud paa, at hvis der ikke kan opnaas Enighed om Prisen, skal denne fastsættes af en Vurderingskommission i Henhold til Loven af 7. August 1914. Ellers vilde vi ogsaa let komme ud at svømme og komme ind i meget store Vanskeligheder. Jeg nærer det bedste Haab om, at de Maksimalpriser, der vil blive sat paa Uldgarn og færdige Uldvarer, vil kunne give Plads for en rimelig Avance, ligesom jeg haaber, at der vil blive taget Hensyn til de smaa Spindier og andre smaa Virksomheder, der maaske ellers vil kunne blive ramt lovligt haardt.

Der er jo et Spørgsmaal, der uvægerlig rejser sig ved et Lovforslag som dette: hvorledes vil det blive modtaget af Befolkningen? Det vil antagelig blive modtaget som lignende Love. De, der skal købe Varen, vil sige, at Priserne er for høje, og de vil ogsaa klage over, at der mangler Varer. Og der vil sandsynligvis ikke komme tilstrækkelig Mængder af Uld frem. Det er jo ikke alle Faar, der kan give saa meget, som den ærede Ordfører for Venstre (N. K. Kristensen) nævnte, indtil 8½ kg om Aaret. Man fik i Folketinget oplyst, hvor mange Faar der er, og kunde de tilnærmelsesvis levere det nævnte Kvantum, vilde Mængden sikkert nogenlunde blive tilfredsstillende. Jeg er dog bange for, at det vil gaa den modsatte Retning, at Varemængden bliver for lille. Paa den anden Side vil Producenterne sige, at Ordningen er et Indgreb i den personlige Frihed. Det har vi jo hørt saa ofte i disse Aar. Saa snart noget berører en personligt, er man tilbøjelig til at mene, at det gaar en for nær. Jeg synes, at vi fra Rigsdagens Side kunde gøre meget for, at denne Utilfredshed blev mindre. Naar der ikke er store Ting mellem os, kan vi bidrage til, at der bliver Enighed ude omkring i Befolkningen ved, at vi skaber Enighed herinde. Alle har jo erkendt Nødvendigheden af denne Reforms Gennemførelse, og det forekommer mig, at det, der ligger Flertallet og Mindretallet imellem, ikke er saa meget, at det har nogen stor praktisk Betydning. Derfor synes jeg, at alle Partier maatte kunne